

Trestný čin podvodu II

Podvodné jednání, tj. uvedení v omyl nebo využití omylu, může směřovat nejen vůči poškozenému, ale i vůči jiné osobě.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 91/2003, ze dne 9.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného J. S., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, a podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, byl porušen zákon v ustanovení § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení předcházejícím též v ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. v neprospěch obviněného J. S. Nejvyšší soud České republiky napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, zrušil, zrušil i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a obvodnímu soudu pro Prahu 4 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, byl obviněný J. S. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., kterého se dopustil tím, že dne 25. 9. 1998 jako majitel a jednatel firmy A., spol. s r. o., P. (zhotovitel), uzavřel s JUDr. A. Č., (objednatelka), smlouvu na rekonstrukci a dostavbu rodinného domku v obci P., dne 28. 9. 1998 přijal částku 873 000,- Kč, dne 26. 1. 1999 částku 480 000,- Kč na krytí výdajů, dílo nebylo dokončeno do 30. 4. 1999, zhotovitel od smlouvy odstoupil, zhotovitel, přestože na díle prostavěl částku 811 476,- Kč, zbytek zálohy ve výši 542 569,- Kč nevyúčtoval, nevrátil a použil k jiným účelům. Za to byl obviněnému J. S. podle § 250 odst. 3 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, podle § 60a odst. 1 tr. zák. byl nad obžalovaným vysloven dohled, podle § 60a odst. 2 tr. zák. byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let a podle § 60a odst. 3 tr. zák. bylo obviněnému uloženo, aby podle svých sil uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil, aby nahradil ve zkušební době Finančnímu úřadu pro P., se sídlem P., Pražské správě sociálního zabezpečení se sídlem P., a V. z. p. se sídlem P., dle svých sil neodvedené částky daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti, pojistného na sociální zabezpečení, resp. zdravotního pojištění, současně byla obviněnému uložena povinnost dostavit se nejméně 3x ročně na základě předvolání k příslušnému probačnímu pracovníkovi vykonávajícímu probaci pro zdejší soud a doložit způsob své obživy a skutečnost, jakým způsobem uhrazuje škodu a neodvedené částky daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti, pojistného na sociální zabezpečení, resp. zdravotního pojištění. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 12. 2000, sp. zn. 6 T 168/2000, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byla poškozená JUDr. A. Č. s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, podal odvolání obviněný J. S. i poškozená JUDr. A. Č.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, byla odvolání obviněného J. S. i poškozené JUDr. A. Č. podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítnuta.

Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, podal ministr spravedlnosti České republiky stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného J. S. Vytkl v ní, že zákon byl porušen napadeným usnesením v ustanovení § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení předcházejícím též v ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř.

V odůvodnění stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti uvádí, že v první řadě je třeba upozornit na skutečnost, že ve výrokové části rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, je rozpor mezi skutkem zde popsáním a jeho zákonným označením, neboť skutková věta uvedená ve výroku rozsudku soudu prvního stupně neodpovídá zákonným znakům skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. Ministr spravedlnosti dále uvádí, že bylo nepochybně zjištěno, že obviněný převzal v souvislosti s rekonstrukcí rodinného domu v P. od poškozené JUDr. A. Č. postupně dvě částky, a to nejprve dne 28. 9. 1998 částku 873.000,- Kč a dne 26. 1. 1999 částku 480.000,- Kč. Podle výpovědi obviněného v přípravném řízení prováděla firmy i složitější stavby, než byla zakázka pro poškozenou JUDr. Č. a bylo v jejích možnostech zvládnout i rekonstrukci tohoto rodinného domu. Jak vyplývá z výpovědi obviněného i poškozené, od konce září 1998 do právní moci stavebního povolení probíhaly na rodinném domě práce nevyžadující stavební povolení. Tyto práce prováděl pro obviněného Ing. L. Z. jako subdodavatel a obviněný mu k tomuto účelu poskytl z první zálohy částku přibližně 670 000,- Kč. Skutečnost, že na rodinném domě poškozené v době od konce září či počátku října 1998 započaly stavební práce, včetně jejich rozsahu a hodnoty, mohla být ověřena i zápisy ve stavebním deníku, který si však soud jako důkaz neopatřil. Provedené práce pak Ing. L. Z. v souvislosti s vypovězením smlouvy o dílo vyfakturoval firmě A., spol. s r. o., včetně soupisu provedených prací, který je založen na č. l. 33 - 53 trestního spisu. Uvedené skutečnosti nenasvědčují jednoznačně tomu, že by obviněný vylákal na poškozenou zaplacení první zálohy 873 000,- Kč s vědomím, že neprovede nebo vzhledem ke svým poměrům a poměrům své společnosti nebude moci provést práce, které byly předmětem smlouvy o dílo. Je sice skutečností, že firma obviněného v době uzavření smlouvy o rekonstrukci s poškozenou dlužila na odvodech daní a na sociálním a zdravotním pojištění částku přibližně 432 000,- Kč, přičemž obviněný měl mít ještě další dluhy, pouze z této skutečnosti však nelze uvozovat úmysl obviněného práce pro poškozenou JUDr. Č. neprovést a použít složenou zálohu k úhradě jiných dluhů firmy, jak činí soud prvního stupně. Obviněný i jeho firma sice měly zmíněné dluhy, ale rekonstrukci obviněný zajistil dodavatelsky prostřednictvím Ing. Z. a s rekonstrukcí bylo skutečně započato. Obviněný ani poškozená ostatně nijak nezpochybňují skutečnost, že práce probíhaly, poškozená však postupně začala mít k jejich kvalitě výhrady. Rovněž skutečnost, že obviněný zajistil práci dodavatelsky, byť smluvní vztah s dodavatelem Ing. Z. neměl blíže upraven, nesvědčí pro jeho podvodný úmysl. Z výše zmíněných skutečností nelze dovozovat ani to, že by obviněný vylákal na poškozenou složení první zálohy a zatajil jí některé podstatné skutečnosti, uvedl ji v omyl, nebo by jejího omylu využil. Pokud odvolací soud v odůvodnění zamítavého usnesení takový závěr činí, neuvádí k tomu žádné bližší skutečnosti ani závěry. Poněkud jiné skutkové okolnosti však existovaly při složení druhé splátky ve výši 480.000,- Kč dne 26. 1. 1999. Obviněný si jako zhotovitel díla odpovídající za rekonstrukci musel být vědom toho, že první záloha nebyla dosud zcela spotřebována. Tato skutečnost vyplývá nejen ze znaleckého posudku určujícího náklady vynaložené na stavbu, ale i z pozdějšího vyčíslení fakturou č. 9920033 ze dne 25. 5. 1999 vystavenou obviněným. V této faktuře a v příloze k ní jsou kromě nákladů na stavbu vyplacené Ing. Z. započítány i další náklady zhotovitele, přičemž celková suma nedosahuje ani výše první zálohy. Ve vztahu k této druhé záloze není tedy zcela vyloučeno spáchání trestného činu podvodu obviněným, zejména vzhledem k tomu,

že obviněný v době přijetí této druhé zálohy měl již vědomost o konkrétním průběhu stavebních prací a o tom, že dosud není pravomocné stavební povolení i o konkrétních finančních nákladech na prováděnou stavbu. Soud prvního stupně však v každém případě nepostupoval správně, pokud neposoudil odděleně skutkové i jiné okolnosti ohledně přijetí každé ze záloh obviněným. Z tohoto důvodu vzbuzuje pochybnost i výše škody, k níž soud prvního stupně dospěl. Soud jako škodu způsobenou jednáním obviněného určil rozdíl mezi celkově vyplacenými zálohami a skutečně prostavěnou částkou. Zatímco u první přijaté zálohy nemuselo vůbec dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu a tedy ani ke vzniku škody, u druhé z přijatých částek mohlo pojmově jít o podvodné vylákání celé této zálohy.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, a v řízení předcházejícím byl porušen zákon v neprospěch obviněného J. S. ve vytýkaném směru, aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení i předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že zákon porušen byl.

Trestný čin podvodu podle § 250 tr. zák. spáchá ten, kdo úmyslným jednáním ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. K tomu, aby se jednalo o trestný čin podvodu podle § 250 tr. zák., musí existovat příčinná souvislost mezi omylem určité osoby a majetkovou dispozicí učiněnou touto osobou v omylu a dále příčinná souvislost mezi touto dispozicí na jedné straně a škodou na cizím majetku a obohacením pachatele nebo jiné osoby na straně druhé.

Podvodné jednání, tj. uvedení v omyl nebo využití omylu, může směřovat nejen vůči poškozenému, ale i vůči jiné osobě. Omyl je rozpor mezi představou a skutečností, o omyl půjde i tehdy, pokud podváděná osoba nemá o důležité okolnosti žádnou představu nebo se domnívá, že se nemá čeho obávat. Uvedení v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem, uvedení v omyl může být spácháno konáním, opomenutím i konkludentním jednáním. Podvodným jednáním může být konečně i zamlčení podstatných skutečností, které spočívá v neuvedení jakýchkoli skutečností, které jsou rozhodující nebo zásadní (tj. podstatné) pro rozhodnutí podváděné osoby, tedy takové skutečnosti, které by vedly, pokud by byly druhé straně známy, k tomu, že k jednání podváděné osoby by nedošlo, anebo by sice došlo, ale za podstatně jiných okolností.

Znakem subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. je zavinění ve formě úmyslu, zavinění se přitom musí vztahovat na všechny skutečnosti, které jsou znakem skutkové podstaty trestného činu podvodu. Závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu trestního zákona a v jaké formě, je závěrem právním, tento právní závěr se však musí zakládat na skutkových zjištěních soudu vyplývajících z provedeného dokazování. Při zjišťování okolností, které mají význam pro závěr o zavinění, není možné předem přikládat zvláštní význam žádnému důkaznímu prostředku, ale na zavinění a jeho formu je třeba usuzovat ze všech konkrétních okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, a ze všech důkazů významných z tohoto hlediska.

Z hlediska přezkoumání zákonnosti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, je třeba předně uvést, že popis skutku uvedený ve skutkové větě výrokové části rozsudku Obvodního

soudu pro Prahu 4 neobsahuje všechny znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., kterým byl obviněný J. S. uznán vinným. V popisu skutku není vymezeno, v čem mělo spočívat podvodné jednání obviněného J. S., tj. jakým způsobem uvedl poškozenou JUDr. Č. v omyl nebo jakým způsobem využil jejího omylu, či které podstatné skutečnosti měl obviněný J. S. zamlčet, dále zde není uvedeno, v čem mělo spočívat úmyslné zavinění obviněného. K otázce zavinění obviněného J. S. je třeba dále uvést, že ani v odůvodnění rozsudku se Obvodní soud pro Prahu 4 touto otázkou vůbec nezabýval a uznal obviněného J. S. vinným úmyslným trestným činem podvodu, aniž by ovšem učinil jakýkoli závěr o existenci jeho úmyslného zavinění.

Nejvyšší soud se ztotožnil i s dalšími námitkami uvedenými ve stížnosti pro porušení zákona. Na základě důkazů, které byly v řízení provedeny, nelze dospět bez důvodných pochybností k závěru, že obviněný J. S. finanční zálohy, zejména v případě první zálohy, na provedení smlouveného díla od poškozené JUDr. Č. vylákal s úmyslem je použít ke škodě jejího majetku. Nebyla náležitě prověřena a tudíž i vyvrácena obhajoba obviněného, že měl v době uzavření smlouvy o dílo v úmyslu dílo řádně provést, když jeho obchodní společnost A., spol. s r. o., prováděla v té době i složitější stavby, než byla zakázka pro poškozenou JUDr. Č. (objem prací společnosti měl činit podle vyjádření obviněného v roce 1998 15 mil. Kč), a bylo v jejích možnostech zvládnout i rekonstrukci tohoto rodinného domu. Jak vyplývá z výpovědí obviněného i poškozené, obviněnému J. S., resp. jeho obchodní společnosti byla dne 28. 9. 1998 poukázána poškozenou JUDr. Č. částka 873.000,- Kč jako první záloha na provedení díla, od konce září 1998 na rodinném domě poškozené JUDr. Č. skutečně probíhaly práce nevyžadující stavební povolení, provedení těchto prací zajistil obviněný J. S. prostřednictvím Ing. L. Z. jako subdodavatele, kterému k tomuto účelu poskytl ze zálohy částku přibližně 670 000,- Kč. Naopak samotná skutečnost, že obchodní společnost A., spol. s r. o., v době uzavření smlouvy o dílo s poškozenou JUDr. Č. měla dluh na odvodech daní a na sociálním a zdravotním pojištění přibližně ve výši 432.000,- Kč, příp. i jiné finanční závazky, nemůže vést k závěru, že obviněný J. S. měl v úmyslu dílo pro poškozenou JUDr. Č. neprovést a použít složenou zálohu k úhradě jiných dluhů firmy (bylo prokázáno, že značnou část složené zálohy obviněný skutečně použil na realizaci stavebních prací pro poškozenou). Za této situace není zřejmé, v čem mělo spočívat podvodné jednání obviněného J. S. ve vztahu k přijetí první zálohy, stejně tak nebylo prokázáno, že by takové podvodné jednání obviněného bylo kryto úmyslným zaviněním.

Poněkud jiné skutkové okolnosti však existovaly při složení druhé zálohy ve výši 480.000,- Kč dne 26. 1. 1999. Obviněný J. S. si jako zhotovitel díla v této době patrně musel být vědom toho, že první záloha nebyla v té době zcela spotřebována na provedení díla pro poškozenou - tato skutečnost vyplývá nejen ze znaleckého posudku znalce J. H. ze dne 27. 9. 1999 (č. l. 81 trestního spisu), který vyčíslil cenu stavebních prací provedených obchodní společností A., spol. s r. o., ale i z pozdějšího vyčíslení ceny těchto prací fakturou č. 9920033 ze dne 25. 5. 1999 vystavenou samotným obviněným J. S. (č. l. 57 trestního spisu); oba uvedené dokumenty vyčíslily celkovou cenu prací v částkách nižších než byla výše první zálohy. Přes tuto skutečnost obviněný J. S. požádal poškozenou JUDr. Č. o další zálohu na provádění díla, významné je v této souvislosti tvrzení poškozené, že jako důvod poskytnutí další zálohy uvedl obviněný J. S. právě skutečnost, že předchozí záloha již byla v plné výši použita na realizaci díla. I v tomto případě však bude nezbytné níže uvedenými důkazy prokázat podvodné jednání obviněného J. S. a zejména pak jeho úmyslné zavinění způsobem, který by vylučoval důvodné pochybnosti.

Podle názoru Nejvyššího soudu nebyly v dosavadním řízení objasněny některé skutkové okolnosti důležité pro posouzení věci, zejména okolnosti, za kterých byly jednotlivé zálohy poškozenou JUDr. Č. poskytnuty společnosti A., spol. s r. o., v řízení nebyly zjištěny majetkové poměry společnosti A., spol. s r. o., v kritické době a schopnost této společnosti realizovat závazky převzaté smlouvou o dílo s JUDr. Č., dále pak nebylo zjištěno, jakým způsobem obviněný J. S. s poskytnutými zálohami skutečně naložil. Z tohoto pohledu bude zapotřebí, aby dokazování bylo doplněno o všechny další

důkazy, které by mohly prokázat existenci podvodného jednání obviněného J. S. a především jeho úmyslné zavinění, zejména výslech obviněného ke způsobu hospodaření a finanční situaci společnosti A., spol. s r. o., v kritické době, k počtu aktuálně existujících a realizovaných zakázek a způsobu vedení účetnictví společnosti. Vzhledem k tomu, že pro posouzení otázek souvisejících s hospodařením společnosti bude zapotřebí odborných znalostí, bude nutno k řízení přibrat znalce z oboru účetnictví, který by měl vypracovat příslušný znalecký posudek.

S ohledem na skutkové okolnosti případu je přitom zřejmé, že při posuzování jednání obviněného J. S., které je předmětem tohoto trestního řízení, bude třeba odděleně posuzovat jednání obviněného J. S., které předcházelo poskytnutí první zálohy, a jednání obviněného, které předcházelo poskytnutí zálohy druhé, a vzít do úvahy všechny relevantní skutkové okolnosti, za kterých došlo k přijetí každé ze záloh obviněným.

Pouze v případě, že bude v dalším řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že obviněný J. S. svým jednáním skutečně uvedl poškozenou JUDr. Č. v omyl nebo využil jejího omylu, příp. že jí zamlčel některé konkrétní podstatné skutečnosti, a způsobil tím na majetku poškozené škodu nikoli nepatrnou, a současně, že si obviněný J. S. byl uvedených skutečností vědom a chtěl je způsobit (nebo byl s nimi alespoň srozuměn), bude možno uznat jej vinný trestným činem podvodu podle § 250 tr. zák.

Z uvedeného konečně vyplývá, že důvodná je i poslední námitka uvedená ve stížnosti pro porušení zákona týkající se výše škody, k níž dospěl Obvodní soud pro Prahu 4. Obvodní soud pro Prahu 4 jako škodu způsobenou jednáním obviněného J. S. určil rozdíl mezi celkově vyplacenými zálohami a skutečně prostavěnou částkou, přitom však u první přijaté zálohy nemuselo vůbec dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu a tedy ani ke vzniku škody, u druhé z přijatých částek mohlo jít o podvodné vylákání zálohy v plné výši. K otázce způsobené škody Nejvyšší soud dále uvádí, že se soud prvního stupně nevypořádal s otázkou, jaká byla skutečná hodnota prací provedených obviněným J. S., když v trestním spise jsou obsaženy dva důkazní prostředky (znalecký posudek, faktura obviněného), které tuto hodnotu vyčíslily podstatně odlišným způsobem.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. V rozporu se zákonem postupoval i Městský soud v Praze, když nesplnil svou přezkumnou povinnost podle § 254 odst. 1 tr. ř. a důvodně podané odvolání obviněného J. S. zamítl podle § 256 tr. ř. usnesením ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002.

Nejvyšší soud proto podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 6 To 312/2002, byl porušen zákon v ustanovení § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení předcházejícím též v ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. v neprospěch obviněného J. S., podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení zrušil, zrušil i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 2. 2002, sp. zn. 1 T 12/2002, stejně jako všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obvodnímu soudu pro Prahu 4 bylo přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, tedy aby doplnil dokazování ve shora uvedených směrech, přičemž podle § 270 odst. 4 tr. ř. je vázán právním názorem, který Nejvyšší soud vyslovil a je povinen provést procesní úkony, které Nejvyšší soud nařídil. Po doplnění dokazování pak v rámci hodnocení důkazů bude muset zvážit, zda a které jednání obviněného vykazuje znaky trestného činu podvodu, příp. zda vykazuje znaky některého jiného majetkového trestného činu, či zda nejde pouze o odpovědnost za škodu v rámci občanskoprávních předpisů.

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)